

Arrest

nr. 210 895 van 12 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 5 april 2017 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 6 september 1989. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw familie in de Whashash wijk woonde. U bent een soennitische moslim van Arabische origine.

U werkte sinds jongs af aan met uw vader samen in zijn atelier in de Al Karkh wijk in Bagdad, waar jullie ijzer bewerkten. Op 20 januari 2015, toen uw vader niet in de winkel aanwezig was, hoorde u

geweerschoten in de buurt. U ging buiten kijken wat er gebeurde en zag verschillende personen wegvlugten. U begaf zich naar de winkel van uw vriend A., waar verschillende andere mensen uit de buurt zich eveneens verzameld hadden en waar u wachtte tot de veiligheid in de buurt zou terugkeren. Toen de situatie kalmer leek, keerde u terug naar uw winkel. In uw winkel trof u echter een gewapende man aan die zich verborgen hield tussen de materialen. Deze man deed u teken dat u niets mocht zeggen en hem niet mocht verraden. Op dat moment merkte u dat de politie in uw buurt aanwezig was en dat zij iemand zochten. U gebaarde dan ook naar de politie dat deze man zich in uw winkel bevond. Terwijl de politie uw winkel binnenging begaf u zich naar een veiligere plaats. Er klonken vuurschoten en enkele ogenblikken later kwamen de agenten buiten met het levenloze lichaam van de man. U keerde terug naar uw winkel, bracht uw vader op de hoogte van wat er gebeurd was, sloot de winkel en ging naar huis. Sinds die dag bleef u thuis en opende u de winkel niet meer. Later overleed deze man en zijn clan kreeg via via te horen dat u degene was die hem had verraden. Twee tot drie dagen na het incident hoorde u van uw vriend A. dat vier gewapende personen in de buurt van uw winkel naar u op zoek waren. A. vertelde u dat u niet meer moest terugkeren naar uw winkel. De clan van de overleden man, die I. Al S. bleek te heten, wist uw nonkel S. te contacteren. Via hem regelden ze een stammenontmoeting met uw stam. Tijdens deze bijeenkomst verklaarden ze dat ze bloed met bloed wilden wreken en eisten ze van uw stam dat zij u aan hen zouden uitleveren. Als gevolg hiervan keerde uw familie zich tegen u en namen zij afstand van u. Vervolgens vluchtte u naar uw oom S. die u hielp uw vertrek uit Irak te regelen. U verbleef zeven dagen bij uw oom alvorens Irak te verlaten op 10 februari 2015.

U reisde naar Turkije waar u vijf maand verbleef tot u genoeg geld bijeen had gespaard om de rest van uw reis te kunnen bekostigen. Via Griekenland en de Balkanroute, reisde u naar Europa. U kwam België binnen op 2 augustus 2015 en diende de volgende dag, 3 augustus 2015, uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw rantsoenkaart, de woonstkaart van uw vader, uw identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort en een print van Google Maps waarop uw winkel aangeduid staat.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.

U vreest dat u bij terugkeer naar Irak gevisieerd zal worden door de Al S. stam, gezien I. Al S., door uw aanwijzingen gevonden werd door de politie en in uw winkel werd neergeschoten. U vreest door deze stam vermoord te worden omwille van I.'s dood en haalt tevens aan dat uw familie u omwille van dit conflict heeft afgestoten.

De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.

Om te beginnen legde u tegenstrijdige elementen af omtrent het kernelement uit uw relaas, namelijk het moment waarop u I. vond. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verscheidene keren dat u de man die door de politie werd gezocht aantrof in de opslagplaats die grensde aan uw winkel (CGVS I p. 11, 14). Ook op de schets die u maakte tijdens het eerste gehoor, werd de gewapende persoon aangeduid in de opslagplaats (zie nota's aan gehoorverslag). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat deze man zich in het einde van uw winkel bevond. U voegde eraan toe dat de opslagplaats gesloten was en dat deze enkel werd geopend als er nieuw materiaal werd geleverd. Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen ontkende u dat u tijdens het eerste interview andere verklaringen zou hebben afgelegd. U herhaalde nogmaals dat de winkel open was, en de opslagplaats enkel werd geopend als er nieuw materiaal werd gebracht (CGVS II p. 9). Deze uitleg volstaat niet. Het simpelweg vasthouden aan één versie van de feiten geeft geen afdoende verklaring voor het bestaan van deze discrepantie. Wanneer u – na confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen – gevraagd werd aan te duiden waar deze persoon zich bevond op het moment dat u hem zag, duidde u wederom aan dat deze man zich in uw winkel bevond (CGVS II p. 10). Gezien deze gebeurtenis echter het begin vormde van uw problemen, dit tevens het enige feit is dat u persoonlijk heeft meegemaakt en u omtrent dit voorval zelf aanhaalde schrik te hebben gevoeld voor deze man (CGVS II p. 5) kan dan ook aangenomen worden dat dit incident enige indruk op u zou hebben achtergelaten en dat u zich

bijgevolg klaar en helder zou moeten kunnen herinneren en klaar en helder zou moeten kunnen vertellen wat er zich op dat moment heeft afgespeeld. Het feit dat u omtrent de ontdekking van deze gewapende persoon in uw winkel reeds inconsistente verklaringen aflegt, doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaarde u niet te weten waarom I. gezocht werd (CGVS vragenlijst nr. 3.5, CGVS II p. 12). Echter kan wel van u verwacht worden dat u iets zou kunnen zeggen over de redenen waarom I. door de politie gezocht en neergeschoten werd. U verklaarde immers verschillende keren tijdens beide gehoren dat de politie vermeldde dat u een held was omwille van het feit dat u I. Al S. had helpen inrekenen. Bovendien zouden de mensen uit de buurt eveneens over u gesproken hebben als was u een held en verklaarde u dat iedereen over dit feit begon te spreken in markten en winkels. De stam van I. zou op deze manier te weten zijn gekomen dat u I. bij de politie had verklikt (CGVS I p. 17, CGVS II p. 12-13). Het lijkt echter weinig waarschijnlijk dat de hele buurt over dit voorval zou spreken en iedereen, zelfs de politie, u als een held zou beschouwen zonder dat geweten was wie deze I. was of waarom het zo belangrijk was dat hij werd ingerekend. Daarenboven kan van u en uw familie verwacht worden dat – indien er werkelijk zoveel in de buurt over dit feit gepraat werd als u wilt doen voorstellen – jullie zouden proberen informatie te vergaren rond deze persoon en dat u bijgevolg dan ook meer zou kunnen vertellen over deze persoon. Dit immers gezien u verklaarde dat er een stammenbijeenkomst plaatsvond tussen uw stam en de stam van I. en het in het voordeel van uw familie en stam zou spelen indien zij op de hoogte waren geweest van de redenen waarvoor I. gezocht werd, alvorens zij uw lot gingen overleggen met I.'s stam. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat, indien de feiten zich werkelijk hebben voorgedaan zoals door u beschreven, u niet zou weten waarom I. gezocht werd. Het feit dat u geen idee heeft waarom de politie achter I. aanzat, terwijl zijn dood het begin van uw problemen betekende, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Bovendien blijken uw verklaringen over de dood van I. vaag en inconsistent. Zo verklaarde u tijdens het overlopen van de vragenlijst op DVZ dat uw vriend A. Jassem u enkele dagen na het incident op de hoogte bracht van het feit dat I. Al S. was gestorven (CGVS vragenlijst 3.5). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gevraagd werd wanneer uw vriend A. u vertelde dat I. was overleden, verklaarde u echter dat u zich niet kon herinneren of A. u dit vertelde. Gevraagd hoe u dan te weten was gekomen dat I. was gestorven antwoordde u dat indien de clans iets moeten oplossen, dit moet betekenen dat er iemand gestorven is. U herhaalde bovendien dat u niet meer wist of A. u over de dood van I. vertelde of niet (CGVS II p. 15). Het is echter zeer opmerkelijk dat u zich deze informatie, die u spontaan vertelde tijdens uw interview op DVZ, niet meer zou kunnen herinneren tijdens uw tweede gehoor op het CGVS. Bovendien werd u reeds onmiddellijk na de schietpartij in uw winkel door uw vader gewaarschuwd dat dit voorval voor problemen zou kunnen zorgen (CGVS I p. 19). Het feit dat I., die behoorde tot een belangrijke sjiitische stam (CGVS I p. 12), na dit incident daadwerkelijk stierf, verhoogde de kansen dat dit voorval voor u eveneens een negatieve afloop zou kennen. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u zich het moment waarop u dit treffende nieuws te horen kreeg, beter zou herinneren en hieromtrent consistente verklaringen zou kunnen afleggen. Het feit dat u echter vage en inconsistente verklaringen aflegt hieromtrent doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient opgemerkt te worden dat de verklaringen die u aflegt omtrent het stammenoverleg steeds oppervlakkig blijven. Zo waren uw verklaringen omtrent het moment waarop dit stammenoverleg plaatsvond zeer vaag. Tijdens het eerste interview verklaarde u immers dat u niet precies kon zeggen wanneer het stammenoverleg plaatsvond. U verklaarde dat het incident plaatsvond op 20 januari, dat na drie tot vier dagen de familie van het slachtoffer ontdekte dat u betrokken was bij zijn dooden dat ze uw stam vervolgens zeven dagen de tijd gaven om hen te contacteren. U vermoedde dan ook dat het stammenoverleg in deze periode plaatsvond (CGVS I p. 20). Het is echter opmerkelijk dat u niet preciezer kan situeren wanneer dit stammenoverleg plaatsvond, terwijl u voor de andere gebeurtenissen uit uw relaas wel steeds exacte data kan benoemen. Zo kan u vertellen dat het incident in uw winkel plaatsvond op 20/1/2015 (CGVS I p. 11, CGVS II p. 5), weet u dat uw vriend A. u twee of drie dagen na dit incident telefoneerde (CGVS I p. 12, CGVS II p. 5), vermeldt u dat u precies zeven dagen bij uw nonkel heeft gewoond (CGVS II p. 16) en kan u de precieze dag benoemen waarop u Irak verlaten heeft (CGVS I p. 10, CGVS II p. 4). Het is dan ook opmerkelijk dat u niet beter kan situeren wanneer dit stammenoverleg heeft plaatsgevonden, gezien de uitkomst hiervan zo belangrijk en allesbepalend voor u zou zijn. Daarenboven bleven uw andere verklaringen omtrent dit stammenoverleg eveneens op de vlakte. Zo wist u niet of er buiten uw clan en de clan van I. nog andere clans aanwezig waren (CGVS II p. 7), wist u niet wie van de clan van I. aanwezig was (CGVS I p. 20) en wist u evenmin wie het stamhoofd van de stam van I. was (CGVS II p. 7). Gezien de uitkomst van dit stammenoverleg bepalend

was voor uw toekomst in Irak en gezien dit stammenoverleg voor uw familie de reden was u van hen te verstoten kan echter wel van u verwacht worden dat u hier meer gedetailleerde verklaringen over zou kunnen afleggen. Het feit dat uw verklaringen omtrent deze gebeurtenis uit uw relaas vaag blijven, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Als laatste dient opgemerkt te worden dat uw gedrag na dit overleg tussen de twee stammen moeilijk in overeenstemming is te brengen met de door u aangehaalde vrees. Zo verklaarde u dat u, nadat deze stam had verklaard dat zij uw bloed wilden zien, vluchtte naar S., uw nonkel langs moederskant die in de Al Latifiya wijk woonde (CGVS vragenlijst 3.5). Uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw gehoren op het CGVS blijkt echter dat de stam van I. Al S. via diezelfde nonkel het eerste contact met uw stam zou hebben genomen. Zo eisten zij van uw nonkel dat hij een stammenoverleg zou regelen. U verklaarde immers: "Later bleek dat zij tot mijn oom S., de broer van mijn moeder, konden geraken. Ze eisten van hem om een clanregeling te doen. Hun clan met onze clan samen te zetten en dan tot een compromis te komen, als oplossing voor dat probleem." (CGVS I p. 12). Later tijdens hetzelfde interview verklaarde u daarenboven: "De eerste drie vier dagen en dan de 7 dagen was ik thuis. Toen zij samen zaten was ik nog steeds thuis. Toen kwamen zij naar mijn oom en hebben ze duidelijk gezegd " de enige oplossing is dat hij wordt afgeleverd aan ons, voor bloed hoort bloed". Op dat moment was het duidelijk dat er geen ander oplossing was en dat om het even waar ze mij zullen zien, ze mij zouden vermoorden, toen ben ik gevlucht naar mijn oom" (CGVS I p. 20). Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat uw oom tot tweemaal toe contact met deze personen moet hebben gehad: één keer voor en één keer tijdens of na het stammenoverleg. In dit opzicht lijkt het weinig waarschijnlijk dat u uw toevlucht zou zoeken bij uw nonkel, die reeds door de stam die u vervolgde gekend was en die hem klaarblijkelijk wisten te vinden. Het feit dat u uw toevlucht zoekt bij uw oom, die reeds gekend was en in het vizier liep van uw vervolgers, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “*areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.*” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot

uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het

conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden

dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart, paspoort, rantsoenkaart en bewonerskaart bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist. Verder legde u nog een print voor van Google Maps. Hierop zou de ligging van uw winkel zijn aangeduid. Er dient opgemerkt te worden dat uit deze print bezwaarlijk kan worden afgeleid dat dit uw winkel zou betreffen. Verder vormt dit document geen bewijs voor de problemen die u in Irak beweert gekend te hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een enig middel aan dat is gestoeld op “de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen, van de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 en van de gegrondheid en de wettelijkheid van de beslissing die weigert hem de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming te erkennen.”

2.1.1. Het eerste middelonderdeel heeft betrekking op de weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en luidt als volgt:

“Overwegende dat benadrukt dient te worden dat tegenpartij de nationaliteit van verzoeker, zijn etnische origine noch zijn soennitische godsdienstige overtuiging niet in twijfel trekt.

Dat zij ook niet in twijfel trekt dat hij uit Bagdad afkomstig is,

Dat zij de wijk waarin in verzoeker leefde, hetzij Whashash ook niet in twijfel trekt, noch het feit dat hij in de werkplaats van zijn vader in de wijk Al-Karkh werkte.

Dat zij de gebeurtenissen die op de werkplaats van verzoeker hebben plaatsgevonden in twijfel trekt.

Dat tegenpartij verklaart dat verzoeker verschillende verklaringen geeft wat betreft de plaats waar hij I. in zijn winkel heeft gevonden.

Dat zij zo verklaart dat hij tijdens zijn eerste verhoor zou hebben verklaard dat hij I. in de opslagplaats grenzend aan zijn winkel zou hebben gevonden, en in de tweede, dat hij zich achter in de winkel bevond.

Dat benadrukt dient te worden dat de achterkant van de winkel en de opslagplaats dezelfde plaats betreffen.

Dat de opslagplaats zich wel degelijk achter in de winkel bevindt.

Dat er dus geen enkele tegenstrijdigheid bestaat, in tegenstelling tot wat tegenpartij suggereert.

Dat tegenpartij verklaart dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker de identiteit van I. en de reden waarom hij werd opgezocht niet kent.

Dat verzoeker van Soennitische godsdienst is en dat de politie evenals de militie in handen van de sjiïeten zijn.

Dat verzoeker, gezien de spanningen die thans in Irak tussen deze gemeenschappen bestaan zich niet veilig voelde om inlichtingen over I. in te winnen.

Dat verzoeker verklaart dat elke dag incidenten gebeuren en dat de mensen niet bijzonder trachten te informeren naar de details van deze incidenten.

Dat hij bovendien meldt dat hij niet de tijd had om te zoeken en dat hij eerder zijn energie concentreerde op zijn vertrek.

Dat tegenpartij verklaart dat het feit dat verzoeker zich niet herinnert of zijn vriend A. hem had verwittigd dat I. na zijn interpellatie was overleden van aard is zijn relaas in diskrediet te brengen.

Dat verzoeker meer dan één jaar na de feiten werd verhoord.

Dat dit toestaat uit te leggen dat verzoeker sommige precieze details van zijn relaas momenteel heeft gegeven.

Dat verzoeker het trouwens tijdens zijn verhoor preciseert: « Ik weet niet meer of A. dat zei of niet. Het is toch al een tijdje geleden » (Gehoor CGVS II, p. 15).

Dat deze volhardt en meldt dat A. hen enkele dagen na het incident heeft opgebeld om te zeggen dat de clan van I. daar was, dat deze hem opzocht en wou

Dat tegenpartij van mening is dat de verklaringen van verzoeker betreffende het ogenblik waarop de discussie van de clans plaatsvond zeer vaag zijn.

Dat verzoeker nochtans duidelijk is geweest.

Dat hij zo aanduidt dat de familie van I. drie dagen na het incident heeft ontdekt dat hij in de incident was betrokken en dat zij hem 8 dagen hadden gegeven om een standpunt in te nemen.

Dat de discussie van de clans dus 11 dagen na het incident plaatsvond, zoals door verzoeker verklaard en zoals door tegenpartij in haar beslissing vermeld.

Dat tegenpartij voor het overige aan verzoeker verwijt niet te weten welke andere clan aanwezig was, wie de clan van I. vertegenwoordigde en wie het hoofd van de clan van I had was.

Dat verzoeker deze informatie niet kent gezien in de Irakese traditie het aan de ouderlingen behoort de problemen aangaande de clan beheren.

Dat verzoeker daarenboven benadrukt dat hij tijdens deze confrontatie niet aanwezig was.

Dat hij eraan toevoegt dat I. en zijn clan van sjiiitische godsdienst zijn en dat zij niet dezelfde zienswijze hadden, dat zij de clan van verzoeker bespotten en bloeddorstig waren.

Dat tegenpartij daarenboven van mening is dat de houding van verzoeker, hetzij het feit dat hij schulde bij zijn oom, via wie de clan van I. met zijn clan contact opnam, niet met zijn vrees samenhangt.

Dat verzoeker integendeel acht dat deze houding opportuun was gezien de clan van I. niet kon vermoeden dat hij bij hem zou gaan schuilen.

Dat verzoeker daarenboven preciseert dat deze oom in zijn wijk een bekende en geachte handelaar en is dat hij in een elegante wijk van de stad een groot huis bezit.

Dat het dus verantwoord was bij deze oom te gaan schuilen.

Dat benadrukt dient te worden dat tegenpartij wat betreft de situatie van verzoeker talrijke conclusies trekt op basis van interpretaties, zonder aan verzoeker zelf de vraag te hebben gesteld (bv. waarom verzoeker niet nadere informatie hadden over de clans en waarom hij bij zijn oom aan moederkant ging schuilen).

Dat gezien tegenpartij zich gedeeltelijk grondt op interpretaties, maar zonder verzoeker hierover te hebben ondervraagd, deze de nodige toelichtingen niet kon geven die haar zou hebben toegestaan een passende beslissing te nemen.

Dat gezien verzoeker aan alle door tegenpartij geformuleerde opmerkingen de nodige toelichtingen geeft, hij duidelijk, consequent en precies is.

Dat de tegenpartij, die aan verzoeker het vluchtelingenstatuut niet toekent, de in het middel beoogde beschikkingen schendt.”

2.1.2. Het tweede middelonderdeel heeft betrekking op de weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt het volgende :

“Overwegende dat tegenpartij weigert het status van subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen om reden dat zij van mening is dat het gewapend conflict in Irak een zodanig niveau bereikt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een risico zou lopen.

Dat tegenpartij echter «betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict».

Dat zij vervolgens ontwikkelde en complexe rechtvaardigingen geeft om te rechtvaardigen dat verzoeker volgens haar, geen reëel risico loopt een ernstige schade te lijden die een internationale bescherming zou rechtvaardigen.

Dat echter benadrukt dient te worden dat tegenpartij op basis van objectieve verslagen verklaart dat «de veiligheidssituaties in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is ».

Dat tegenpartij verklaart dat de situatie in de streek waaruit verzoeker afkomstig is, hetzij Bagdad, onderzocht dient te worden.

Dat zij eraan toevoegt: « Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe » et que « vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagenplaats (...) ».

Dat tegenpartij noteert: «De sjitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld [...] Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden».

Dat zij vervolgens aanduidt «het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist».

Dat tegenpartij dit groot aantal slachtoffers probeert te relativieren door zich op de oppervlakte van de provincie te beroepen.

Dat zij daarenboven aanduidt dat het verwijzen naar gevallen van blind geweld niet toelaat tot het besluit te komen dat alle gevallen van dood het gevolg van dit blind geweld zijn.

Dat hier benadrukt dient te worden dat tegenpartij, de huidige situatie in Bagdad tevergeefs probeert te minimaliseren.

Dat zij zo verklaart dat «blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren» en dat «goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar».

Dot zij enkele lijnen later echter verklaart dat «Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt» maar concludeert dat «dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd».

Dat, gezien deze opmerkingen, men zich moet afvragen wat tegenpartij met “eerste levensbehoeften” bedoelt.

Dat verzoeker inderdaad van mening is dat de toegang tot het water evenals behoorlijke sanitaire voorwaarden een noodzakelijke levensbehoefte zijn.

Dat de analyse van tegenpartij van de situatie Irak bijgevolg partijdig en georiënteerd is.

Dat uit de verschillende informatie waarover tegenpartij beschikt en die zij bovenhaalt, blijkt dat de situatie in Bagdad uiterst gevaarlijk is en verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst geconfronteerd zou zijn met het heersend blind geweld.

Dat tegenpartij niets anders zegt wanneer zij besluit: «De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is».

Dat gezien zij van mening is dat verzoeker niet over de subsidiaire bescherming kan genieten, tegenpartij de in het middel beoogde beschikkingen schendt.”

2.2. Nieuwe elementen

Op 24 mei 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “Irak. De Veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Beoordeling

Verzoeker verklaarde nood te hebben aan internationale bescherming omdat hij, soenniet, in Irak geïsoleerd wordt door de sjiietische AL. S.-stam, omdat I. AL S. na zijn aanwijzingen werd gevonden en omgebracht door de politie. Tengevolge hiervan zou hij ook verstoten zijn uit zijn stam.

Verzoeker legde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming zijn rantsoenkaart, de woonstkaart van zijn vader, zijn identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van zijn paspoort en een print van Google maps met de locatie van zijn winkel neer. Deze documenten hebben betrekking op elementen die niet worden betwist, maar zij dragen op zich niet enig begin van bewijs inzake het door verzoeker geschetste asielaanvraag. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende samenhangend, d.i. coherent, en aannemelijk zijn opdat zijn asielaanvraag als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Haar vaststellingen, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, vinden hun grondslag in de stukken van het dossier en zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op kernelementen van het asielaanvraag. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd over de plaats waar hij I. zou hebben aangetroffen (in zijn winkel dan wel zijn opslagplaats) stelt verzoeker dat er geen enkele tegenstrijdigheid bestaat, nu de achterkant van de winkel en de opslagplaats dezelfde plaats zijn.

Verzoeker kan niet worden gevolgd: tijdens het eerste gehoor verklaarde hij dat het atelier (i.e. de winkel) twee poorten heeft, één naar de straat en de andere naar de opslagplaats, en dat hij I. in de opslagplaats aantroef (gehoorverslag 11 januari 2016, p 11). Op de uitdrukkelijke vraag waar de man zat, zei verzoeker: *“In opslagplaats, er is een grote poort die open kan.”* (ibid. p 14). Tijdens het tweede gehoor werd aan verzoeker dezelfde vraag gesteld, met name waar de man precies zat, waarop hij het volgende verklaarde: *“Bijna op het einde van de winkel, eerste gedeelte van de winkel. U moet niet denken dat het een grote winkel is, met veel machines en zo. Het is een kleine winkel, met veel materiaal.”* Op de uitdrukkelijke vraag van de protection officer *“Hij zat dus niet in de opslagplaats maar in de winkel zelf?”* antwoordde verzoeker: *“Ik heb al meerdere keren gezegd dat de opslagplaats gesloten is en we openen deze alleen als er materiaal moet binnengebracht worden. Anders is deze gesloten.”* Verzoeker werd daarop geconfronteerd met zijn eerdere verklaring luidens de welke de man in de opslagplaats zou zijn geweest, maar hij ontkende: *“Ik heb dat niet gezegd, de winkel was open, de opslagplaats werd alleen geopend als nieuw materiaal wordt gebracht”.* (gehoorverslag 11 april 2016, p 9). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf duidelijk het onderscheid maakte tussen de winkel enerzijds en de opslagplaats anderzijds. Zijn argument in zijn verzoekschrift dat de achterkant van de winkel en de opslagplaats dezelfde plaats zijn, biedt geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, nu verzoeker zelf aangaf dat de poort van de opslagplaats altijd gesloten is behalve wanneer materiaal moet worden binnengebracht. Hij maakte dus zelf onmiskenbaar het onderscheid tussen de winkel en de afgesloten opslagplaats, en stelde nu eens dat de man in de opslagplaats zat, waarna hij dat ontkende. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dus onverminderd overeind, net zoals de vaststelling van de verwerende partij dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich deze gebeurtenis klaar en helder zou herinneren nu ze de enige oorzaak was van de vermeende problemen; de tegenstrijdigheden doen dus wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aanvraag.

Verzoeker stelde niet te weten om welke redenen I. werd gezocht en tracht dit nu te verklaren door te wijzen op zijn soennietische geloofsbekering, terwijl de politie en de milities in handen van de sjiieten zijn, dat gelet op de sektarische spanningen hij het niet veilig achtte om verder inlichtingen in te winnen over I., dat er elke dag incidenten gebeuren en mensen zich niet bijzonder trachten te informeren over de

details van deze incidenten, dat hij niet de tijd had om op zoek te gaan, omdat hij zijn energie concentreerde op zijn vertrek.

Verzoeker verklaarde zelf dat de hele buurt én de politie over hem sprak als een held (gehoorverslag 11 april 2016, p 13), omdat hij I. had helpen inrekenen, zodat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker te weten was gekomen wat I. op zijn kerfstok had en waaraan hij dus zijn “heldenstatus” had verdiend. Zijn onwetendheid valt dus niet te verklaren door mogelijke sektarische spanningen, de gewenning aan incidenten –dit was blijkens de verklaring van verzoeker immers niet zomaar een incident, gelet op de reacties van de mensen en van de politie- of tijdsgebrek om één en ander te achterhalen. De verwerende partij concludeerde hieruit terecht dat het feit dat verzoeker geen idee blijkt te hebben waarom de politie achter I. aanzat terwijl zijn dood het begin van verzoekers problemen betekende, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Verzoekers verklaringen over de dood van I. bleken volgens de verwerende partij vaag en inconsistent. Verzoeker stelt daar tegenover dat hij meer dan een jaar na de feiten werd verhoord, hetgeen de verklaring vormt voor het feit dat hij sommige details van zijn relaas is vergeten. Hij had dat ook tijdens het gehoor aangegeven.

Verzoekers argument dat het zou gaan om details in zijn relaas, die hij is vergeten door het verstrijken van de tijd, kan bezwaarlijk worden gevolgd: de dood van I. lag immers aan de basis van het stammenoverleg dat daarop volgde, en de conclusie van dat overleg dat verzoeker ook moest worden omgebracht. Dat verzoeker niet meer zou weten of hij door zijn vriend op de hoogte werd gebracht van het overlijden van I., dan wel dat hij dat had afgeleid doordat er een stammenoverleg plaatsvond, dat impliceert dat iemand was gestorven, is niet aannemelijk. Immers kan ervan worden uitgegaan dat het moment waarop hij vernam dat I. was overleden een behoorlijke impact op verzoeker moet hebben gehad, nu zijn vader reeds op het moment dat de man was neergeschoten maar nog niet overleden was, in alle staten was en verzoeker had verweeten alles wat ze hadden opgebouwd kapot te hebben gemaakt (gehoorverslag 11 januari 2016 p 19). Voorts valt niet in te zien hoe verzoeker tot twee keer toe (bij het invullen van de vragenlijst op 19 november 2015, en tijdens het eerste gehoor op 11 januari 2016) spontaan verklaart dat hij op de hoogte werd gesteld door zijn vriend, en alle besef daarover kwijt lijkt te zijn tijdens het laatste gehoor van 11 april 2016. Tussen het eerste en tweede gehoor zit immers slechts een tijdspanne van 3 maanden. Het kwetsieuze motief blijft staan en wordt bijgetreden door de Raad.

Verzoeker stelt verder dat hij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij doet gelden, duidelijk is geweest over het ogenblik waarop het stammenoverleg plaatsvond -3 dagen na het incident heeft de clan van I. ontdekt dat hij bij het incident betrokken was en er werd hem 8 dagen gegeven om tot een standpunt te komen- zodat het duidelijk is dat het overleg 11 dagen na het incident plaatsvond. Verzoeker verklaart zijn onwetendheid over wie aanwezig was in welke hoedanigheid door te verwijzen naar de Iraakse traditie, volgens dewelke het aan de ouderen toekomt om de problemen met betrekking tot de clan te beheren. Verzoeker was zelf niet aanwezig tijdens het overleg, zo stelt hij, en hij voegt eraan toe dat de clan van I. sjiitisch is en bloeddorstig.

Het wordt niet betwist dat de uitkomst van het stammenoverleg voor verzoeker cruciaal zou zijn. Hij verklaarde zelf dat zijn clan van de Al S-clan een ultimatum had gekregen van 7 dagen om te reageren met een voorstel tot compromis voor het stammenoverleg, en dat anders een actie zou worden uitgevoerd (gehoorverslag 11 januari 2016, p 12) Dat hij in die omstandigheden uitdrukkelijk aangaf niet precies te weten op welke datum het stammenoverleg plaatsvond, zoals blijkt uit zijn verklaringen (ibid. P 20) is niet aannemelijk, nu blijkt, zoals de verwerende partij terecht vaststelt, dat verzoeker voor een aantal andere gebeurtenissen wel een specifieke datum kon geven. Verzoekers verdere verklaringen over het stammenoverleg geven blijk van een vaagheid die niet te verzoenen valt met de impact dat het gebeuren op verzoeker moet hebben gehad. Verzoekers vergoelijking daarvoor, met name dat hij geen verdere informatie heeft omdat het aan de ouderlingen behoort om de problemen aangaande de stam te beheren en hij zelf tijdens deze confrontatie niet aanwezig was, is geen verklaring voor het feit dat hij zich niet achteraf heeft geïnformeerd over hetgeen zich tijdens het overleg zou hebben afgespeeld. Aangezien hij vervolgens, bij de terugkeer na het overleg, door iedereen werd beschuldigd van het probleem en hem werd geadviseerd te vluchten, valt niet in te zien waarom verzoeker op dat ogenblik niet meer informatie zou hebben kunnen inwinnen. De Raad sluit zich dan ook aan bij het motief in de bestreden beslissing.

Waar de verwerende partij verzoeker onlogisch gedrag verwijt omdat hij precies bij die nonkel die door de AL S-clan werd gecontacteerd zijn toevlucht heeft gezocht nadat de clan al had beslist dat er geen andere oplossing mogelijk was dan verzoeker te vermoorden, stelt deze laatste dat dit gedrag opportuun was omdat de AL S-clan niet kon vermoeden dat hij bij hem zou gaan schuilen, en zijn oom een bekende handelaar met aanzien was die in een elegante wijk van de stad een groot huis bezit, zodat het verantwoord was om daar zijn toevlucht te zoeken.

Verzoekers argumentatie gaat niet op, en valt niet te rijmen met de vrees die hij moet hebben gehad om door leden van de andere clan, die inmiddels zijn bloed wilden, ontdekt te worden. Ook dit motief blijft overeind.

Verzoeker sluit af met het betoog dat de verwerende partij talrijke conclusies treft op basis van interpretaties doch zonder hem hierover te hebben ondervraagd, zodat hij de kans niet had om de nodige toelichtingen te geven.

De Raad stelt echter vast dat dit argument niet dienstig is, nu verzoekers toelichtingen niet van aard zijn om de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en incoherenties te verklaren.

Uit het voorgaande blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven zodat de Raad samen met de verwerende partij concludeert dat in hoofde van verzoeker geen actuele daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Dat de verwerende partij niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd is geenszins aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Verzoeker betwist de vaststelling in de bestreden beslissing dat de actuele situatie in Bagdad niet toelaat om te spreken van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de verwerende partij niet betwist dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict en verwijt haar via complexe redeneringen te komen tot haar conclusie dat verzoeker geen reëel risico loopt op ernstige schade. Hij citeert uit de motivering van de bestreden beslissing die aangeeft dat de situatie sinds juni 2015 verder geëscaleerd is, dat in de periode van april tot augustus 2016 het aantal zware aanslagen toenam, dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist, en dat de sjiiitische milities samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld waarvan vooral soennitische burgers het slachtoffer zijn. De verwerende partij probeert tevergeefs te relativiseren en te minimaliseren door te verwijzen naar de oppervlakte van de provincie, en naar het feit dat de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, en dat goederen worden verhandeld en vrij verkrijgbaar zijn, terwijl anderzijds wordt gewezen op problemen met de drinkwaterbevoorrading en sanitaire inrichtingen met gezondheidsproblemen tot gevolg. Dit gegeven doet evenwel volgens de verwerende partij geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Verzoeker is van mening dat de toegang tot water evenals behoorlijke sanitaire voorwaarden een noodzakelijke levensbehoefte zijn. De analyse van de verwerende partij is bijgevolg partijdig en "georiënteerd". Uit de informatie van de verwerende partij zelf blijkt dat de situatie in Bagdad uiterst gevaarlijk is en verzoeker ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst geconfronteerd zou worden met het heersend blind geweld.

2.5.2.2. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt vooreerst bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Gelet op het betoog van verzoeker, komt het gepast voor om de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gehanteerde begrippen verder toe te lichten, met name in het licht van de rechtspraak van het HvJ.

A. Ernstige bedreiging

Wat de voorwaarde van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon betreft, benadrukt de Raad dat deze voorwaarde twee aspecten omvat: enerzijds, moet er een bedreiging zijn van het leven of de persoon; anderzijds, moet deze bedreiging ernstig zijn.

Uit het arrest "*Elgafaji*" volgt dat waar artikel 15, *sub a*) en b), van de richtlijn 2011/95/EU betrekking hebben op een bepaalde soort schade, met name de "*doodstraf*", "*executie*", "*foltering*" of "*onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*", de bewoordingen van artikel 15, *sub c*) daarentegen betrekking hebben op "*algemener risico op schade*". Het HvJ maakt aldus een onderscheid tussen "*bedreiging*" (art. 15, *sub c*) en "*bepaalde gewelddadigheden*" (art.15, a) en b)). (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §§ 33-34).

Een bedreiging van het leven of de persoon kan, in de gebruikelijke betekenis, worden begrepen als het geheel van aanwijzingen die doen vrezen voor het leven of de persoon, en die, conform de voormelde rechtspraak, een "*algemener risico op schade*" vormt. (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 33).

In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, *sub c*) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "*leven of persoon*" ernstige fysieke *verwondingen*, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT 331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274).

De bedreiging moet bovendien als “*ernstig*” worden beoordeeld, hetgeen een onderzoek van de intensiteit ervan impliceert. De ernst van de bedreiging moet op concrete wijze worden geëvalueerd, op basis van objectieve, actuele en consistente feitelijke informatie.

B. Burger

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). De volgende algemene definities kunnen evenwel dienen als voorbeelden van interpretaties die in de verschillende EU-lidstaten aan het begrip burger worden gegeven: (1) personen die niet deelnemen aan het conflict en die simpelweg proberen door te gaan met hun leven ondanks de conflictsituatie, (2) echte non-combatants, met inbegrip van voormalige strijders die gewapende activiteiten werkelijk en permanent afwijzen en (3) personen die niet actief deelnemen aan vijandelijkheden door het gebruik van wapens. Ook de rol en de taken van een individu binnen een organisatie, de vraag of hij/zij vrijwillig of onder dwang handelde, evenals zijn/haar houding (*i.e.* neutraliteit in het conflict) moeten in aanmerking worden genomen bij het beoordelen of iemand al dan niet als burger kan worden beschouwd.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker een burger is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Gewapend conflict

De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35).

In casu betwist de verwerende partij niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict, zoals verzoeker terecht stelt.

D. Willekeurig geweld

Het bestaan van een gewapend conflict is een noodzakelijke voorwaarde voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch een gewapend conflict volstaat op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld.

Zoals verwerende partij terecht aangeeft in de bestreden beslissing is willekeurig geweld in de omgangstaal het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

Er dient aan te worden herinnerd dat artikel 48/4, § 2, c) niet van toepassing is op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In dit verband moet worden vastgesteld dat, terwijl in het voorstel van de Commissie dat tot de vaststelling van de richtlijn heeft geleid [Com(2001) 510 definitief], de definitie van ernstige schade in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bepaalde bedreigingen van het leven, de veiligheid of de vrijheid van degene die om bescherming verzoekt, zich konden voordoen in het kader van een

gewapend conflict of van stelselmatige of algemene schendingen van hun mensenrechten, de Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 29).

Het HvJ sprak zich noch in de zaak “*Elgafaji*”, noch in de zaak “*Diakité*” uit over de wijze van beoordeling van de mate van het willekeurig geweld. Deze beoordeling komt uitsluitend toe aan de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of aan de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek. Dienaangaande blijkt uit de rechtspraak van de nationale rechterlijke instanties van de onderscheiden EU-lidstaten dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Om de mate van willekeurig geweld te beoordelen, worden de volgende indicatoren in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal en de aard van de conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit (ook in vergelijking met andere delen van het land), de frequentie of persistentie van deze incidenten, de locaties waar deze conflict gerelateerde incidenten plaatsvinden, de aard van de gebruikte methoden of wapens (“*improvised explosive devices*” (IEDs), artillerie, luchtbombardementen, zware wapens), de veiligheid op de verkeerswegen, wijdverspreide mensenrechtenschendingen, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, het aantal doden en gewonden, het aantal burgerslachtoffers, het feit of burgers al dan niet rechtsreeks worden geïdendeerd en de omstandigheden waarin zij het slachtoffer zijn geworden, het aantal slachtoffers onder de veiligheidsmachten, de mate waarin het geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten, de situatie van terugkeerders, het aantal vrijwillige terugkeren, de bewegingsvrijheid, de impact van het geweld op het leven van de burgers, de toegang tot basisdiensten en andere socio-economische indicatoren en het (on)vermogen van de overheid om de situatie in het land te beheersen en de burgers te beschermen, met inbegrip van minderheden.

Het aantal gewelddadige incidenten en het aantal slachtoffers worden vaak beschouwd in verhouding met het totale aantal inwoners in een gebied (proportioneel niveau van geweld/slachtoffers).

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
 - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).
- a. In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.
 - b. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het HvJ heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan hij persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld te Bagdad dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofde bestaat?

2.5.2.3. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstreken gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.*

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (Aanvullende nota CGVS, ‘COI Focus’ *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018 blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensie”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er

vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet meer tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS kwam in 2017, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en werd steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012. Deze trend hield gedurende heel 2017 en ook in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit

andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("*IDP's*") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal *IDP's* in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het aanhalen van informatie in verband met de socio-economische status van de stad, de situatie op het vlak van

mensenrechtenschendingen en de veiligheidssituatie brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Voorts blijkt hiervoor dat Irak wel degelijk een functionerende hoofdstad is. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker, die soenniet is, verwijst naar het geweld van de sjiitische milities ten aanzien van de soennitische burgers. Dit gegeven alleen volstaat echter niet om aannemelijk te maken dat hij een groter risico loopt dan andere burgers als gevolg van willekeurig geweld.

Er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.6. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS